

Mænd, nemlig den daværende ærede Indenrigsminister, har jeg ikke villet høre, at det var uomstødeligt, at han ikke kunde — hvis ellers Omstændighederne havde tilladt det — paadrage sig en saadan Mistanke, men jeg tilspøiede udtrykkeligt, at det paa Grund af Omstændighederne var umuligt. Jeg troer saaledes ikke, at der i de af mig brugte Ytringer paa nogen Maade ligger en Insinuation imod denne Mand, ligesom jeg ogsaa skal, for at forebygge al mulig Misforstaaelse, erklære, at der ikke er mig det Mindste bekendt, der kan foranledige til at fremsætte en saadan Insinuation. Jeg haaber, at den ærede Formand ved denne Erklæring vil finde sig tilfredsstillet og troe mig, at jeg ikke har villet udtale nogen Insinuation mod Nogensomhelst.

Formanden: Jeg betvivler det naturligvis ikke, naar det ærede Medlem siger det, men jeg kan kun ikke fravige, at idet det ærede Medlem i sin første Udtalelse tilspøiede Ordet „maaskee“, laa der dertil Anledning for dem, der hørte denne Udtalelse, til at troe, at han nærede en Tvivl i den omhandlede Henseende. Men efter den ærede Talers sidste Udtalelse har jeg intet Videre derved at bemærke.

Indenrigsministeren ad interim: Det forekommer rigtignok mig, at den ærede Talers sidste Udtalelse paa ingen Maade var bedre end den første, og jeg tillader mig at troe, at der ikke er Nogen, som har det fjerneste Kjendskab til de to Mænd, hvorom der er Tale, uden at de med Indignation ville høre den allerfjerneste Allusion til, at Sligt skulde kunne være muligt. Jeg troer ikke, at Patriotisme bestaaer i at have Mistanke til alle Magthavere og paa den ene eller anden Maade gjøre dem mistænkelige. — Den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at ikke alle Dplysninger forelaae, og at Udvalget har maattet strides med Indenrigsministeriet, for at faae de Dplysninger, som det har faaet; der er skrevet til Indenrigsministeriet, og Dplysningerne ere derefter blevne meddeelte; at jeg, efterat det ærede Udvalg havde skrevet mig til, i de personlige Forhandlinger med det hittede mig ubestemt, om de paagjældende Actstykker kunde

leveres eller ikke, det beroer paa, at jeg har anseet det for rigtigt i Forhandlingen af denne Sag at gaae Haand i Haand med Finantsministeren med Hensyn til Meddelelse af de omhandlede Dplysninger. Forøvrigt ville de, der kjende lidt til Forretningstilværet, vide, at der undertiden indkommer Breve til en enkelt Minister, som faae en privat Charakter, — eller hvor dog det Private og det Offentlige ere blandede sammen, — derved, at de ikke ere adresserede til „Ministeriet“, men til „Ministeren“; saadanne Breve blive imidlertid meget ofte vedlagte de paagjældende Sager, uden at de dog derfor tabe denne private Charakter. Dette er f. Ex. Tilfældet med et af disse Actstykker, som ikke var stilet til „Indenrigsministeriet“, men til „Indenrigsministeren“. Der som de ærede Medlemmer af Udvalget og navnlig den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (G. Winther) havde ønsket at læse dette Actstykke, saa stod det ham frit for; da jeg havde bemærket, at der mulig kunde være den Svagthed hos den ærede Rigsdagsmand, som han nu offentlig har vedgaaet, at han nemlig er af en noget mistænksom Natur, saa har jeg villet søge at helbrede ham derfor og sagde til ham: kom op i Indenrigsministeriet og see selv; men det blev da bemærket, at det jo ikke var tilstrækkeligt, da man vilde lade Actstykket trykke; men det vil jo være indlysende, at der er Actstykker, som ikke egne sig til at offentliggjøres, uagtet de indeholde Et eller Andet til Dplysning om en Sag. Denne Afgang til at blive personlig bekendt med dette Document staaer fremdeles den ærede Rigsdagsmand aaben; saavel han som de andre ærede Herrer kunne faae dette Brev at læse, saasnart de ville henvende sig til mig og sige mig en bestemt Tid, naar de ville komme og læse det, — dette staaer alle de Herrer aabent, men at lade Skrivelsen trykke har jeg ingen Opfordring havt til, — af den Bestaaelse ere de store Hemmeligheder, Ministeriet gjemmer paa.

Den samme ærede Rigsdagsmand bemærkede om et Foredrag af den ærede Rigsdagsmand, der sidder mig nærmest (Fischer), at det var „knusende“, — jeg, der sidder bemeldte ærede